

Trzecim zarzutem Parlament Europejski wskazuje, że decyzja w sprawie odpowiedniej ochrony danych narusza także zasady leżące u podstaw dyrektywy 95/46. W szczególności cel przetwarzania danych, do którego zmierza decyzja, nie jest zbieżny z celem tego przetwarzania początkowego; stwierdzić należy brak prawnego obowiązku przetwarzania danych; zasady podstawowej dyrektywy zostały naruszone w zakresie przetwarzania danych szczególnie chronionych i prawa dostępu a także praw z nim związanych; nie zagwarantowano ochrony prawnej. Także zezwolenie na przekazywanie danych innym władzom amerykańskim i innym krajom, bez zapewnienia rzeczywistej i skutecznej ochrony, jest niezgodne z dyrektywą 95/46.

Po trzecie, Parlament Europejski utrzymuje, że decyzja w sprawie odpowiedniej ochrony danych narusza prawa podstawowe, a szczególnie prawo do poszanowania życia prywatnego i prawo do ochrony danych osobowych przewidziane przez art. 8 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, stosowany przez Trybunał Sprawiedliwości oraz Europejski Trybunał Praw Człowieka.

Jako zarzut czwarty Parlament podnosi kwestię, że decyzja w sprawie odpowiedniej ochrony danych narusza także zasadę proporcjonalności, przede wszystkim z powodu nadmiernej ilości danych dotyczących nazwy rekordu pasażera (PNR), które mogą być przekazywane, a także zbyt długiego czasu, podczas którego te dane mogą być przechowywane przez władze amerykańskie.

(¹) Decyzja Komisji 2004/535/WE z dnia 14 maja 2004 r. w sprawie odpowiedniej ochrony danych osobowych zawartych w Passenger Name Record (PNR) pasażerów lotniczych przekazywanych do Biura Celnego i Ochrony Granic Stanów Zjednoczonych (Dz.U. L 235, str. 11).

Skarga wniesiona dnia 23 lipca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-319/04)

(2004/C 228/68)

Dnia 23 lipca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga wniesiona przeciwko Republice Francuskiej przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez G. Rozeta, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Rady 1999/63/WE z dnia 21 czerwca 1999 r. dotyczącej Umowy w sprawie organizacji czasu

pracy marynarzy przyjętej przez Stowarzyszenie Armatorów Wspólnoty Europejskiej (ECSA) i Federację Związków Zawodowych Pracowników Transportu w Unii Europejskiej (FST) – Załącznik: Umowa Europejska w sprawie organizacji czasu pracy marynarzy (¹), a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o tych przepisach, Francja uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 3 ust. 1 tej dyrektywy;

- obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji niniejszej dyrektywy upłynął dnia 30 czerwca 2002 r.

(¹) Dz.U. L 167 z 2.7.1999, str. 33.

Skarga wniesiona dnia 27 lipca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-320/04)

(2004/C 228/69)

Dnia 27 lipca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga wniesiona przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez D. Martina, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne (¹), Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;

- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin transpozycji niniejszej dyrektywy upłynął dnia 19 lipca 2003 r.

(¹) Dz.U. L 180 z 19.7.2000, str. 22.